

www.jollibre.com

© Del text: 2024, Jordi Cervera

© De les il·lustracions: 2024, Núria Coll

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Educación, SLU.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

ISBN: 978-84-1152-076-8

Dipòsit legal: M-96-2026

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: febrer de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Jordi Cervera i Núria Coll

SOC ROBOT

La col·lecció d'art

jollibre

Un robatori poc corrent

5

En Ramir Pinceta treballa com a càmera a Dumpster TV, el principal canal de televisió de la ciutat, líder d'audiència en totes les franges horàries del dia, de la nit i de les hores mortes.

Aquest matí, després de prendre per esmorzar el seu habitual entrepà de lleties estofades —«Tenen molt de ferro», li va dir la seva mare una vegada, i des de llavors formen part de la seva dieta matinal—, ha sortit de casa i s'ha trobat amb la Puri Salsa-soja, la reportera més famosa i popular, amb qui fa temps que forma parella professional en la recerca diària d'informació polèmica. Són els reporters estrella de la cadena.

Anant cap a la feina els ha cridat l'atenció un estrany enrenou al voltant del Museu d'Art Modern Artemi, entitat privada de la ciutat, propietat de l'Artemi

Zarabanda, un industrial milionari i gran col·leccionista d'art. La curiositat i el seu sisè sentit periodístic els han fet aturar la marxa, frenar el cotxe i quedar-se una estona observant.

—Circulin, circulin! —crida un policia—. Aquí no es poden aturar.

—Sí, sí que podem —afirma en Ramir—. Som periodistes.

HO TENIM! UN ROBATORI AL MUSEU. AQUÍ HI HA LA NOTÍCIA. TENIM L'EXCLUSIVA.
CONNECTA LA CÀMERA I DEMANA PAS A CONTROL. ENTREM EN DIRECTE.

ALLÀ, AL PEU DE LA NOTÍCIA, HI HA ELS NOSTRES ENVIATS
ESPECIALS AMB NOVETATS D'ARA MATEIX. ENDAVANT, PURI.

GRÀCIES, EUFRÀSIA.
EFFECTIVAMENT, PODEM
AFIRMAR QUE TAMBÉ
HA DESAPAREGUT
UNA ALTRA OBRA DEL
MATEIX ARTISTA.

DUMPSTER
TV

ÚLTIMA NOTÍCIA: UN ROBATORI AL MUSEU D'ART MODERN ARTEMI.

CIRCULIN, CIRCULIN.
AQUÍ NO ES PODEN ATURAR.

SÍ, SÍ QUE PODEM.
SOM PERIODISTES.

—Periodistes?! —exclama una veu des de lluny—. Per les rodanxes de xoriço d'una pizza *peperoni*, qui ha trucat a la premsa? —Gesticula nerviós mentre es queixa en veu alta:— Què us he dit mil cops sobre policies i periodistes? —pregunta a un dels seus homes, el que té més a la vora.

8 —Que són dos mons incompatibles —respon l'agent amb un fil de veu—. Que són aigua i oli.

—Exactament! I ara repeteixo la pregunta inicial: qui ha estat el lluç que ha trucat a la premsa?

El que no para de preguntar i de cridar és el tinent Col Hombo, el cap de la policia de Dumpster, que no suporta haver de parlar amb periodistes. «Són sempre una font de problemes i un destorb», murmura cada vegada que es creuen en la seva investigació.

No, al tinent Col Hombo no li agraden gens els periodistes, ni les sardines de llauna en oli, però aquest seria un altre tema diferent.

—Què passa? —li pregunta la Puri, mentre es mira en un mirall de butxaca, s'arregla els cabells i es retoca el maquillatge per donar bona imatge davant de la càmera.

—Aquí no passa absolutament res —respon l’Hombo de molt mala gana i gairebé grunyint com un os acabat de llevar i afamat—. Què li fa suposar que aquí passi alguna cosa, senyoreta?

—Tot això —respon la Salsa-soja assenyalant al seu voltant—. Li sembla normal tanta policia i tant moviment a aquestes hores del matí, tinent?

—Pels pèls d’una barba de boc, estem de maniobres. És un senzill exercici de simulació policial.

—Maniobres? A mi no m’enganya. Què passa realment aquí?

El tinent Col Hombo dubta i es queda uns segons en silenci, pensant en la manera d’allunyar els periodistes d’allà sense cridar gaire l’atenció ni aixecar sospites. Pensa en la possibilitat de detenir-los i tancar-los, però de seguida s’imagina l’escàndol que suposaria i decideix oblidar la idea. Serà més eficaç inventar una bona excusa i aconseguir que se’n vagin com més aviat millor.

Tots els plans se’n van en orris en un segon amb l’entrada en escena d’un personatge de cabells llargs, amb un barret de copa ple de forats i vestit com si

l'acabessin de treure a la força d'un contenidor d'escombraries després d'haver-hi passat tota la nit dormint.

—Han robat la meva obra mestra?! —crida sense importar-li qui el senti—. És que aquesta ciutat no té cap respecte per l'art? Vull parlar ara mateix amb l'alcalde! Exigeixo explicacions!

10 —Qui és aquest tipus? Què hi fa aquí? No es dutxa al matí? Qui l'ha deixat entrar? Això, més que un cordó de seguretat policial, sembla un circ de tres pistes. Només falten els faquirs, els homes bala, els pallassos, els domadors i les trapezistes. Atureu-lo ara mateix!

—No podem.

—No podeu aturar-lo? Us negueu a complir les meves ordres? Us empaperaré a tots per insubordinació, per rebel·lió, per sedició, per descoordinació, per temptació, per emoció, per qualsevol cosa que se m'acudeixi i que acabi en -ió!

—No, tinent, no el podem aturar perquè és el senyor Detritus Porc Heria. És l'autor de l'obra que han robat aquesta nit al Museu Artemi —diu un dels policies.

—Ja ho tenim! —exclama la Puri dirigint-se a en Ramir—. Un robatori al museu. Aquí hi ha la notícia. Exclusiva! Connecta la càmera i demana pas a control. Entrem en directe.

I, a partir d'aquell moment, tota la ciutat assisteix amb intriga i curiositat a l'escena que té lloc en directe. La Puri Salsa-soja i en Ramir Pinceta un altre cop al peu de la notícia.

—Mai en la meua vida no m'havia sentit tan humiliat! —cria en Detritus Porc Heria gesticulant exageradament davant del tinent, que ho observa tot amb cara de no entendre res—. La meua obra mestra robada!

13

En directe, la Puri Salsa-soja explica als espectadors tots els detalls del que està passant davant dels seus ulls mentre, als estudis centrals, l'equip de redacció s'encarrega de recopilar contra rellotge tot el material de fons per complementar la notícia.

En Detritus Porc Heria és el màxim representant mundial del Brosseta Extrema Art, un corrent artístic que es basa a crear les seves obres utilitzant materials provinents de contenidors d'escombraries, d'abocadors i de plantes de reciclatge. El Museu Artemi acollia amb molt d'orgull la que tots els crítics consideraven l'obra més important del Brosseta Extrema Art, una peça gairebé cúbica de cinc metres de costat formada per un esquelet de bicicletes rovell-

des i recoberta de peles de fruita, intestins i pells de peix que, en descompondre's, havien anat originant mosques, cucs i tota mena de bestioles derivades de la putrefacció. Sort que el director del museu va decidir cobrir l'obra amb un gran cub de metacrilat transparent de cinc metres que permetia contemplar-la, alhora que evitava olores els insuportables efluvis i que el museu s'omplís d'insectes, artròpodes i anèl·lids repugnants.

I encara que a en Detritus, que defensava com a base i essència única del seu art la putrefacció de la matèria i tot el que comporta, no li va agradar gens la idea, va acabar acceptant la nova proposta davant l'amenaça innegociable del director del museu de retirar l'obra definitivament i tornar-la al taller de l'artista.

—Ningú, ni jo mateix —exclama amb els ulls plorosos—, ningú no pot repetir el procés d'evolució natural que ha patit *Peix amb bicicleta mutant en un llit de fruita descomposta* al llarg d'aquests últims anys! Ningú! És una obra única i un procés de construcció irrepetible. Una pèrdua irreparable per al món de l'art contemporani i un atemptat al meu geni artístic.

Visiblement alterat, s'enfronta amb el tinent i amb el director del museu sense parar de cridar i de gesticular:

—Una obra única no pot desaparèixer com si fos el cromo repetit d'un pastisset de xocolata. On és la seguretat d'aquest cau miserable? I la suposada eficàcia de la policia? I el respecte per l'art? I el meu prestigi com a artista internacional?

15

—No es preocupi, senyor Mar Ranada —el talla el tinent.

—Porc Heria —interromp el director del museu—, el senyor es diu Porc Heria, Detritus Porc Heria.

—Porc Heria, Mar Ranada, Marra Neria, Porc Ada, tant se val com es digui aquest senyor. Aquí s'ha comès un delicte i el que importa de veritat és deixar molt clar que la policia no és estúpida i que trobarà els culpables, s'amaguin on s'amaguin. Només faltaria!

OBRA: PEIX AMB BICICLETA MUTANT
EN UN LLIT DE FRUITA DESCOMPOSTA.

AUTOR: DETRITUS PORC HERIA.

Mentrestant, en Ramir Pinceta i la Puri Salsa-soja continuen amb la seva feina de carrer. Entrevisten tot-hom i al cap d'uns minuts tota la ciutat coneix, comenta i critica la notícia.

—Una tapa de calamars! —crida el client d'un bar al cambrer—. Per cert, has vist que han robat al museu?

—Marxant una de calamars! Sí, una cosa estranya feta de peix i fruita podrida, segons sembla.

17

—I han dit que valia una fortuna.

—El món és boig. Jo cada dia trec al carrer dues galledes plenes d'escombraries i no se m'acut anomenar-ho art ni posar-les en un museu.

—El que és art són els teus calamars a la romana, Manolo —diu el client tancant la conversa—. Això és art.

Més tard, al despatx de l'alcaldesa de Dumpster, la senyora Kola Shin ha fet avisar tot el seu equip i es manté atenta a la notícia. Qualsevol cosa que alteri la pau de la ciutat també altera la seva vida i els seus plans de futur.

—Què en sabem?

—Gairebé res, senyora alcaldessa, el que ha aparegut a les notícies de Dumpster TV. Aquest matí, quan han

obert el museu, els vigilants han vist que havia desaparegut l'obra més representativa del centre.

—No s'han disparat les alarmes?

—No. Mudes durant tota la nit.

—I els enregistraments de les càmeres de seguretat?

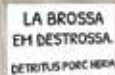
—En blanc. No recullen absolutament res d'anormal.

18 —Com pot desaparèixer un cub gegant de 5 × 5 metres sense que s'activi ni una sola alarma i sense que ningú no ho vegi? No te'l pots ficar a la butxaca i anar-te'n a casa tranquil·lament! —cria l'alcalde.

Per sorpresa, sona una música estrident i a la pantalla del televisor apareixen fent pampallugues en color vermell les paraules «Última hora!» per donar pas a la coneguda veu de la presentadora, l'Eufràsia Cantalapedra.

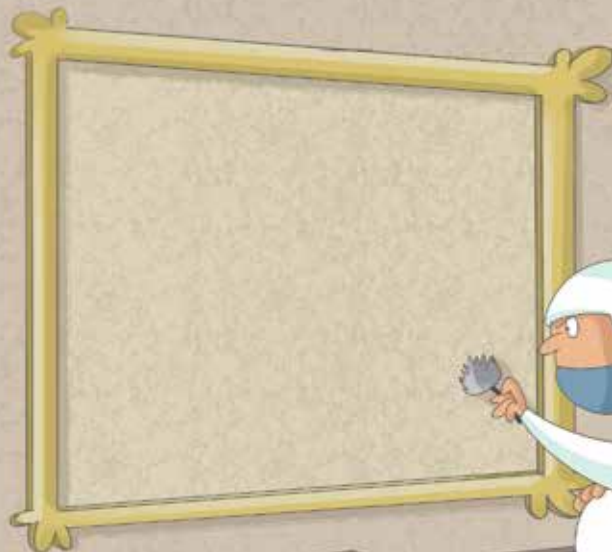
—El Museu Artemi és, des de primera hora del matí, l'epicentre de tota l'actualitat informativa. Recordem que ha desaparegut misteriosament l'obra més important de la col·lecció permanent *Peix amb bicicleta mutant en un llit de fruita descomposta*, de l'artista Detritus Porc Heria. Allà, al peu de la notícia, hi ha els nostres enviats especials, la Puri Salsa-soja i en Ramir Pinceta, amb novetats. Endavant, Puri.

—Gràcies, Eufràsia. Efectivament, podem afirmar amb tota seguretat que, després de la ronda de reconeixement, s'ha pogut verificar que, a més de *Peix amb bicicleta mutant en un llit de fruita descomposta*, també ha desaparegut una altra obra del mateix artista: el famós quadre *La brossa em destrossa*, que, recordem als teleespectadors, va ser el que, segons crítics i estudiosos, va inaugurar de manera oficial el moviment Brosseta Extrema Art. Es tracta d'una peça de 2 × 2 metres pintada amb el producte de la descomposició de diversos materials. Detritus Porc va fabricar els seus propis pigments deixant podrir restes de menjar vegetal i animal, separades per colors, i el resultat va ser aquest cant a l'efímer, a l'autèntica mutabilitat dels cossos i a la volatilitat de les ànimes. Una obra única i trencadora que va suposar l'inici d'un moviment artístic revolucionari.

NOTÍCIAS!

ROBATORI AL MUSEU D'ART
MODERN ARTEMI. ROSEN
OBRES DEL FAMÓS ARTISTA
DETIRITUS PORC HERIA.

LA BROSSA
EM DESTROSSA.

—Gràcies, Puri. Com sempre, Dumpster TV al peu de la notícia. Una pregunta que està en boca de tothom: qui ha robat al Museu Artemi? Una pregunta que, de moment, no té resposta. Els experts del museu i els de la policia estan analitzant totes les possibilitats sense obtenir resultats. L'única cosa certa és que la ciutat acaba de perdre les seves obres d'art més populars i emblemàtiques.

—Efectivament, Eufràsia. Venia gent d'arreu del món al Museu Artemi per veure de prop *Peix amb bicicleta mutant en un llit de fruita descomposta* i *La brossa em destrossa*. Recordem també que amb l'entrada del museu es regalava als visitants una pinça de fusta serigrafiada per posar-se-la al nas que permetia acostar-se al quadre sense necessitat de respirar-lo i que, amb el pas del temps, es va convertir en un objecte molt cobejat pels col·leccionistes de records culturals.

»La desaparició sobtada d'aquestes dues obres d'art posa en perill el futur del turisme a la ciutat. Al cap de pocs minuts de fer-se públic el robatori molts experts ja han pronosticat una important caiguda d'ingressos si realment tots els visitants que venien en massa, atrets per

la fama de les dues peces de Detritus Porc Heria, deixen de fer-ho. Escoltem l'Humbert Pérez Milvoltes, gerent del Patronat de Turisme de Dumpster:

—Una gran tragèdia, una autèntica tragèdia sense precedents. Cal trobar-les immediatament. Això és un drama de proporcions universals. Encara que el Museu Artemi sigui una entitat privada, és un imant per a turistes de tot el món. És una autèntica tragèdia per al nostre turisme.

